

Mgr. Iveta Pospíšilíková
ředitelka Odboru druhostupňového rozhodování VZ

UOHSX00CM9WX

Číslo jednací:

ÚOHS-23062/2019/322/LKa/PBI

Brno: 7. 10. 2019

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. 6
657 40 Brno

Ke sp. zn. 2 As 251/2019

Naše sp. zn. ÚOHS-R0116/2017/VZ

Stěžovatel:

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže

se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7
602 00 Brno – Černá pole
IČO 65349423

zastoupen Mgr. Ivetou Pospíšilíkovou,
ředitelkou Odboru druhostupňového rozhodování VZ
na základě pověření vedeného pod sp. zn. Sv 203/2017

Za účasti:

Česká republika – Ministerstvo financí

se sídlem Letenská 525/15
118 00 Praha 1 – Malá Strana
IČO 00006947

Kasační stížnost

proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 93/2017 – 94 ze dne 7. 8. 2019

I.

Dne 7. 8. 2019 byl Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, IČO 65349423, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno, (dále jen „**stěžovatel**“) doručen rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „**Krajský soud**“) č. j. 62 Af 93/2017 – 94 ze dne 7. 8. 2019 (dále jen „**napadený rozsudek**“). Napadeným rozsudkem Krajský soud zrušil rozhodnutí předsedy stěžovatele ze dne 20. 9. 2017 č. j. ÚOHS-R0116/2017/VZ-27134/2017/322/LKa (dále jen „**rozhodnutí o rozkladu**“) a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Předseda stěžovatele rozhodnutím o rozkladu potvrdil rozhodnutí stěžovatele č. j. ÚOHS-S0186/2017/VZ-19607/2017/553/MBu ze dne 29. 6. 2017 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“; prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí o rozkladu společně jako „**napadená rozhodnutí**“).

Dne 20. 8. 2019 byla stěžovatelem v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“), podána k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „**NSS**“) kasační stížnost proti napadenému rozsudku (dále jen „**kasační stížnost**“).

II.

Usnesením NSS č. j. 2 As 251/2019 – 11 ze dne 30. 8. 2019, doručeným stěžovateli dne 6. 9. 2019, byl stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce, což tímto činí. Stěžovatel současně NSS předkládá související správní spis.

Stěžovatel kasační stížnost podává proto, že napadený rozsudek považuje za nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když má za to, že Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení.

III.

Předem svého vyjádření stěžovatel odkazuje na usnesení NSS č. j. 1 As 93/2019 – 54 ze dne 29. 7. 2019, jímž bylo přerušeno řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci předběžného projednání věci, a to zodpovězení otázek, jež byly předloženy rozšířenému senátu usnesením ze dne 14. 6. 2019 č. j. 8 Afs 128/2018 – 37. Konkrétně se jedná o otázky: „*V jakých případech lze připustit žalobu podanou státem (jeho organizační složkou) k věcnému přezkumu? Je pro tuto otázku rozhodné, zda bylo napadené rozhodnutí vydáno v rámci správního trestání?*“

V nyní posuzované věci je žalobce rovněž organizační složkou státu a byla mu stěžovatelem uložena povinnost uhradit pokutu za spáchaný správní delikt, tudíž stěžovatel považuje za vhodné mít postaveno na jisto, zda byl žalobce s ohledem na otázky položené rozšířenému senátu ve věci předběžného projednání věci aktivně legitimován k podání žaloby ke Krajskému soudu.

IV.

Krajský soud v řízení o podané správní žalobě rozhodl tak, že rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

V odůvodnění napadeného rozsudku Krajský soud uvedl jako důvod pro zrušení rozhodnutí o rozkladu to, že stěžovatel nedostatečně posoudil objektivní změny okolností vedoucí k nutnosti

úprav informačního systému VIOLA (dále jen „IS“) zadavatelem – Česká republika – Ministerstvo financí, IČO 00006947, se sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, (dále jen „žalobce“), a to tvrzené legislativní změny, zejména pak vydání Akčního plánu ke zlepšení řídicího a kontrolního systému pro strukturální fondy v ČR vydaného Evropskou komisí v roce 2012 (dále jen „Akční plán“). Dle Krajského soudu stěžovatel v rozhodnutí o rozkladu nedostatečně vypořádal argumentaci žalobce a rozhodnutí o rozkladu je tak nepřezkoumatelné. K tomu Krajský soud v bodě 53 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že se stěžovatel měl zabývat i argumentem žalobce, podle něhož byl IS poptáván toliko na dobu programového období 2004-2006, případně posoudit možnost žalobce reálně předvídat prodloužení „životnosti“ IS při zadávání původní veřejné zakázky.

Ve vztahu k ostatním žalobním bodům přisvědčil Krajský soud stěžovateli a žalobní námitky žalobce shledal nedůvodnými.

V.

Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením Krajského soudu, že nedostatečně posoudil okolnosti, jež vedly žalobce k zadání předmětných veřejných zakázek v jednacím řízení bez uveřejnění (dále jen „JŘBU“) dle § 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“).

Zákon uvádí, za jakých podmínek je možné zadat veřejnou zakázku v JŘBU, přičemž existenci podmínek (technické důvody a ochrana výhradních práv), na jejichž základě lze postupovat v JŘBU dle § 23 odst. 4 písm. a) zákona, nesmí zadavatel způsobit sám svým předchozím „zaviněným“ jednáním (viz např. rozsudek NSS č. j. 1 As 256/2015-95 ze dne 12. 5. 2016). Pokud zadavatel neprokáže, že „stav exkluzivity“ nevytvořil, nebo že nemohl rozumně předpokládat, že v budoucnu vznikne potřeba zadání navazujících veřejných zakázek, lze dojít k závěru, že neunesl důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro zadání veřejné zakázky v JŘBU, a jeho postup tak je v rozporu se zákonem, jak je tomu v právě posuzované věci.

Krajský soud zrušil rozhodnutí o rozkladu z důvodů uvedených zejména v bodech 43-44 a rovněž 53 odůvodnění napadeného rozsudku. Dle názoru stěžovatele se tyto důvody zakládají na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Krajský soud v bodech 39-42 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl – v souladu s relevantní právní úpravou a judikaturou – východiska, kterými se má stěžovatel řídit ve správních řízeních, v nichž přezkoumává oprávněnost použití JŘBU ze strany zadavatelů. Se zde uvedeným právním názorem Krajského soudu se stěžovatel zcela ztotožňuje.

Stěžovatel zejména souhlasí s tím, že žalobce byl povinen uvést **konkrétní důvody**, které ho vedly k použití JŘBU, a to „do všech nezbytných detailů“, přičemž Úřad tyto důvody nemůže za žalobce domýšlet a rozšiřovat je. Je to mimo jiné z toho důvodu, že stěžovatel nezná konkrétní situaci žalobce a jednalo by se z jeho strany o pouhou spekulaci. Žalobce byl **současně** povinen **označit konkrétní relevantní důkazy** k prokázání svých tvrzení a tyto rovněž předložit, pokud to bylo objektivně možné. Stěžovatel byl povinen takto označené důkazy řádně provést a vyhodnotit.

Jak Krajský soud správně uvádí v bodě 42 odůvodnění napadeného rozsudku, *[z]ávěr ohledně neunesení důkazního břemena tak přichází v úvahu toliko v situaci, kdy zadavatel nic konkrétního*

netvrdí nebo kdy na podporu svých konkrétních tvrzení ohledně naplnění podmínek opravňujících jej k použití jednacího řízení bez uveřejnění **neoznačí žádné konkrétní relevantní důkazy** anebo kdy **provedením důkazů se tvrzení zadavatele ohledně splnění podmínek pro jednací řízení bez uveřejnění nepotvrdí**“.

Stěžovatel je přesvědčen, že se uvedenými východisky řídil a založil na jejich základě prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí o rozkladu. Stěžovatel proto nesouhlasí s názorem Krajského soudu uvedeným v bodě 38 odůvodnění napadeného rozsudku, že v rozhodnutí o rozkladu překročil východiska a závěry obsažené v judikatuře. Krajský soud zde rovněž píše o „názorové evoluci“ na straně stěžovatele. Stěžovatel v první řadě nemá za to, že by ke zmiňované „názorové evoluci“ došlo, a ani Krajský soud tento svůj závěr nijak blíže nevysvětlil. Místo toho, aby provedl rozbor napadených rozhodnutí, cituje z rozhodnutí předsedy stěžovatele č. j. ÚOHS-R0064/2016/VZ-39883/2016/323/KKř ze dne 29. 9. 2016, jehož posouzení není předmětem tohoto soudního řízení (a ani stěžovatel na toto rozhodnutí v napadených rozhodnutích neodkazoval). Hodnocení rozhodnutí předsedy stěžovatele ze dne 29. 9. 2016 je při posouzení napadených rozhodnutí právně irrelevantní a působí zavádějícím dojmem.

VI.

Stěžovatel je tedy přesvědčen, že se řídil východisky uvedenými Krajským soudem v bodech 39-42 odůvodnění napadeného rozsudku, a naopak je toho názoru, že Krajský soud z těchto východisek nevychází v bodech 43-44 a 53 odůvodnění napadeného rozsudku při posouzení napadených rozhodnutí.

Krajský soud v bodě 43 odůvodnění napadeného rozsudku vytýká stěžovateli, že konstatoval, že žalobce neuvedl žádné relevantní důkazy na podporu svých tvrzení, aniž by na žalobcovy argumenty k oprávněnosti použití JŘBU jakkoli věcně a procesně reagoval. Následně v bodě 44 odůvodnění napadeného rozsudku Krajský soud uvádí, že „*měl žalovaný – po označení konkrétních skutečností, které žalobce údajně nemohl při zadávání původní veřejné zakázky předvídat a které potřebu následných změn, a tedy zadávání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění, iniciovat – žalobcovu argumentaci řádně vypořádat*“.

Krajský soud tedy shledává nedostatečnost napadených rozhodnutí v tom, že stěžovatel nevypořádal důvody, které vedly žalobce k použití JŘBU. K tomu stěžovatel uvádí, že Krajský soud při svém závěru ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o rozkladu zjevně pominul, že žalobce byl povinen – ve shodě s východisky předestřeny Krajským soudem v bodech 39-42 odůvodnění napadeného rozsudku – nejen uvést argumenty a důvody pro použití JŘBU, ale současně označit důkazy na podporu těchto svých tvrzení vzhledem k tomu, že oprávněnost použití JŘBU je v zásadě možné prokázat pouze argumenty, které jsou podpořeny návrhy konkrétních důkazů.

Vzhledem k tomu, že žalobce neoznačil žádné konkrétní relevantní důkazy na podporu svých tvrzení ohledně naplnění podmínek opravňujících použití JŘBU, dospěl stěžovatel k nevyhnutelnému závěru, že stěžovatel neprokázal oprávněnost použití JŘBU. Stěžovatel tedy ve výrocích I-III prvostupňového rozhodnutí nerozhodl o tom, že žalobce neuvedl důvody pro použití JŘBU (neboť je uvedl), ale že **neprokázal** (neunesl důkazní břemeno), že by předmětné veřejné zakázky mohl z technických důvodů či z důvodu ochrany výhradních práv realizovat pouze vybraný

uchazeč. Tento postup stěžovatele je v naprostém souladu se závěrem Krajského soudu prezentovaným v bodě 42 odůvodnění napadeného rozsudku.

Krajský soud stěžovateli ukládá, aby v novém rozhodnutí posoudil argumentaci žalobce (což ostatně udělal – viz níže), a přitom zcela pomíjí fakt, že žalobce předmětnou argumentaci nepodpořil návrhem žádných důkazů. Vzhledem k absenci návrhů důkazů ze strany žalobce proto nové posouzení věci nemůže vést k jinému výsledku, než vedla napadená rozhodnutí.

Krajský soud v bodě 53 odůvodnění napadeného rozsudku rovněž uvádí, že „[b]ylo tedy na žalovaném, aby po označení těchto konkrétních skutečností, které žalobce **údajně** nemohl při zadávání původní veřejné zakázky předvídat a které potřebu následných změn, a tedy zadávání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění, iniciovaly, **provedl důkazy a vyhodnotil je v kontextu žalobcových tvrzení ...**“. Krajský soud však již neuvádí, jaké konkrétní neprovedené důkazy by měl stěžovatel provést a vyhodnotit (kromě Akčního plánu – viz níže). Je to z toho důvodu, že žádné takové důkazy nebyly žalobcem v průběhu správního řízení předloženy nebo alespoň označeny.

VII.

Žalobce ve správním řízení tvrdil, že veřejné zakázky č. 1-3 mohl splnit z technických důvodů a z důvodu ochrany výhradních práv pouze vybraný uchazeč (zhotovitel IS dle původní smlouvy o dílo ze dne 29. 4. 2004).

Technické důvody měly dle žalobce spočívat v nekompatibilitě s již realizovanými pracemi, ve vyšších finančních nákladech a riziku nefunkčnosti již pořízeného majetku (blíže viz body 90 a 91 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a 61 a 62 odůvodnění rozhodnutí o rozkladu). Žalobce na podporu těchto tvrzení nenavrhl žádné důkazy. Stěžovatel se k tvrzením žalobce vyjádřil zejména v bodech 101 a 102 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel konstatoval, že žalobce neuvedl, jaká konkrétní rizika a jaké technické obtíže by představovala realizace šetřených veřejných zakázek jiným dodavatelem než vybraným uchazečem. Žalobce rovněž uvedl, že z jeho strany byla zahájena jednání s vybraným uchazečem ohledně možnosti rozšíření licence k IS o oprávnění dílo upravovat, příp. o získání komplexního oprávnění k výkonu majetkových práv. Pokud by tedy skutečně z technických důvodů nemohlo dojít k úpravám IS nikým jiným než vybraným uchazečem, pak by žalobcem deklarované jednání týkající se získání komplexního oprávnění k výkonu majetkových práv postrádalo jakýkoli smysl, neboť i v případě všech potřebných oprávnění by nebyl schopen úpravy IS provést nikdo jiný než vybraný uchazeč. Jak vyplývá z bodů 93 a 94 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, žalobce rovněž zvažoval možnost, že by úpravy IS prováděl vlastními zaměstnanci, což se neslučuje s jeho argumentací, že veřejné zakázky byl po technické stránce způsobilý provést pouze vybraný uchazeč.

Argument, že veřejné zakázky č. 1-3 nemohl z důvodu ochrany výhradních práv provést nikdo jiný než vybraný uchazeč, prokazoval žalobce původní smlouvou a autorským zákonem (viz body 50 a 55 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí). Úřad v návaznosti na to v bodech 105-113 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí posoudil předmětná licenční ujednání v kontextu autorského zákona a v bodě 113 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzených důvodů ochrany výhradních práv vybraného uchazeče.

Jak uvádí Krajský soud v bodech 49-53 odůvodnění napadeného rozsudku, v posuzovaném případě dále bylo důležité zodpovězení otázky, zda měl žalobce s ohledem na konkrétní okolnosti rozumně předpokládat v době zadávání původní veřejné zakázky, že v budoucnu vznikne potřeba zadání navazujících veřejných zakázek. Žalobce v této souvislosti tvrdil, že v roce 2004 nemohl předpokládat, že dotační projekty z programového období 2004-2006 bude reálně řešit ještě 13 let poté a že bude nucen IS upravovat v návaznosti na změnu legislativy (rovněž viz bod 52 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí). Žalobce na podporu těchto tvrzení neoznačil **žádné důkazy** – zejména nepředložil žádné dokumenty, jejichž původcem by byly orgány Evropské unie a jejichž obsahem by bylo ujištění v tom smyslu, že v budoucnu nebude nutné provádět žádné úpravy IS. Žalobce **pouze odkázal** na čl. 38 odst. 6 nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. 6. 1999, dle kterého *„[p]okud se v bilaterálních správních mechanismech nerozhodne jinak, odpovědné orgány po období tří let poté, co Komise proplatí závěrečnou bilanci každé pomoci, uchovají k dispozici Komise veškeré doklady (buď v originále, nebo ve verzích na obecně akceptovaných nosičích dat, jejichž shoda s originálem je řádně ověřena), jež se vztahují k výdajům a kontrolám dotyčné pomoci. Toto období bude přerušeno buď v případě soudního procesu anebo na řádně motivovaný požadavek Komise.“* Žalobce Úřadu sdělil, že očekával, že data z programového období mají být uchována po dobu tří let od proplacení závěrečné bilance, neuvedl však již a neprokázal, na základě čeho rozumně očekával, kdy dojde k proplacení závěrečné bilance a do kdy tedy měl být povinen udržovat IS v plně fungujícím stavu odpovídajícím aktuální legislativě.

Za situace, kdy žalobce na podporu svých tvrzení neoznačil žádné důkazy, které by mohl stěžovatel provést a hodnotit, vypořádal se stěžovatel pouze s obecným tvrzením žalobce, že nemohl předpokládat, že v budoucnu bude muset provádět úpravy IS. Stěžovatel k tomu v bodech 117 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a 73 odůvodnění rozhodnutí o rozkladu (obecně) uvedl, že účelem IS bylo zajištění centrální evidence, účtování a finanční monitoring finančních prostředků strukturální pomoci EU, a proto žalobce musel rozumně předpokládat, že bude muset IS aktualizovat a upravovat v návaznosti na legislativní změny, zkušenosti či požadavky, čemuž nasvědčovalo i to, že původní smlouva na servis a údržbu tohoto systému ze dne 21. 4. 2004 byla uzavřena na dobu neurčitou. Vzhledem k tomu, že žalobce na podporu svých tvrzení žádné důkazy nenavrhl, považuje stěžovatel svou reakci za dostatečnou a přezkoumatelnou (na rozdíl od Krajského soudu – viz bod 44 odůvodnění napadeného rozsudku). Ostatně ani Krajský soud v bodě 53 odůvodnění napadeného rozsudku zjevně nepřikládá tvrzením žalobce důkazní váhu, když uvádí, že žalobce označil konkrétní skutečnosti, které **„údajně“** nemohl při zadávání původní veřejné zakázky předvídat. Aby se z „údajných“ skutečností staly skutečnosti prokázané, musel by žalobce nejdříve označit důkazy na podporu svých tvrzení, což však neučinil.

Stěžovatel se rovněž v bodech 119 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a 77-78 odůvodnění rozhodnutí o rozkladu vyjádřil ke skutečnosti, že cena dle původní smlouvy o dílo činila 1 900 400 Kč bez DPH, zatímco cena za realizaci veřejných zakázek č. 1-3 činila celkem 5 688 360 Kč bez DPH. Cena plnění zadaných v JŘBU tedy 3násobně převýšila cenu původní veřejné zakázky. Ve světle této skutečnosti mohlo být pro žalobce rozumnou alternativou (ve smyslu rozsudku NSS č. j. 1 As 256/2015-95 ze dne 12. 5. 2016) pořízení jiného informačního systému obdobné povahy s licenčními podmínkami, které by mu umožnily zadávat navazující veřejné zakázky v otevřeném řízení. Do takového informačního systému by žalobce mohl migrovat data z IS VIOLA vztahující se k programovému období 2004 – 2006, přičemž ve vztahu k dalším obdobím a operačním

programům by již „nemusel“ postupovat formou JŘBU. Ze smluv uzavřených na šetřené veřejné zakázky (jakož i z dalších smluvních dokumentů poskytnutých žalobcem) totiž vyplývá, že žalobce IS užíval a následně upravoval a rozšiřoval i ve vztahu k programovým obdobím 2007-2013 a 2014-2020, jakož i jeho fungování rozšiřoval ve vztahu k jiným fondům (Švýcarsko, Norsko, EHP).

V bodě 53 odůvodnění napadeného rozsudku Krajský soud uvádí, že stěžovatel měl provést a vyhodnotit Akční plán. Jedná se o jediný konkrétní důkaz označený Krajským soudem v odůvodnění napadeného rozsudku, jehož neprovedení stěžovateli vytýká. K tomu stěžovatel uvádí, že ve správním řízení bylo nejdříve nutné prokázat, že žalobce nemohl objektivně předvídat, že někdy v budoucnu bude nutné provádět úpravy IS (srov. body 49 a 50 odůvodnění napadeného rozsudku). Takovým důkazem nemohl být Akční plán z roku 2012, ale zejména podklady, na jejichž základě žalobce zadal původní veřejnou zakázku – uzavřel smlouvu o dílo ze dne 29. 4. 2004. Provedením Akčního plánu může být „pouze“ prokázáno, že žalobce byl na jeho základě *povinen* provést změny IS v *rozsahu* veřejných zakázek č. 1-3. Důkaz Akčním plánem by tedy mělo smysl provést až v případě, že by bylo žalobcem ve správním řízení prokázáno, že v době uzavření původní smlouvy nemohl objektivně předpokládat budoucí potřebu provádět úpravy IS zhotoveného na jejím základě. Žalobce tuto skutečnost neprokázal (resp. ani žádné důkazy k prokázání této skutečnosti nepředložil), a proto by bylo předčasné a zbytečné provést a hodnotit Akční plán.

VIII.

Stěžovatel v žádném případě nerezignoval na zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatel se v napadených rozhodnutích vyjádřil ke všem argumentům žalobce a provedl veškeré důkazy, jež měl od žalobce k dispozici. Žalobce však většinu svých argumentů nepodpořil žádnými důkazy, zejména neoznačil žádné důkazy na podporu svých tvrzení, že nemohl předpokládat, že bude IS provozovat i po roce 2006, a že ho bude muset v průběhu jeho používání aktualizovat a upravovat v návaznosti na dosavadní zkušenosti a legislativní změny. Stěžovatel posoudil, zda se žalobci podařila prokázat přítomnost důvodů umožňujících postup v JŘBU, přičemž dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že by jím zvolený postup byl v souladu se zákonem.

Stěžovatel proto trvá na svém závěru uvedeném v napadených rozhodnutích, že žalobce neunesl důkazní břemeno, když neprokázal naplnění podmínek pro zadání veřejných zakázek č. 1-3 v JŘBU dle § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Tento závěr je plně opřen o relevantní právní úpravu a judikaturu, resp. východiska, která uvedl Krajský soud v bodech 39-42 odůvodnění napadeného rozsudku, a proto stěžovatel považuje napadená rozhodnutí za přezkoumatelná a vydaná v souladu se zákonem.

IX.

V návaznosti na to, co je uvedeno výše, je stěžovatel toho názoru, že Krajský soud zrušil rozhodnutí o rozkladu z důvodů (viz body 43-45 a 53 odůvodnění napadeného rozsudku), které jsou založeny na nesprávném právním posouzení věci. Krajský soud zejména při posouzení napadených rozhodnutí nerespektoval východiska, která sám vymezil v bodech 39-42 odůvodnění napadeného rozsudku.

Žalobce na podporu svých tvrzení neoznačil žádné relevantní důkazy, které by mohl stěžovatel provést. Proto pokud napadený rozsudek zůstane v právní moci, bude se stěžovatel nacházet ve složité situaci, protože buď bude muset vydat nové rozhodnutí o rozkladu, které bude – vzhledem k absenci návrhů důkazů – shodné s původním rozhodnutím o rozkladu, anebo bude muset za žalobce vyhledávat důkazy na podporu jeho tvrzení (přitom pouze žalobce může označit pravé důvody použití JŘBU a doložit, z čeho pramení), což by byl postup, který by byl v rozporu s judikaturou a východisky uvedenými Krajským soudem v bodech 39-42 odůvodnění napadeného rozsudku.

X.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek, jímž zruší rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2019, č. j. 62 Af 93/2017 – 94, a věc vrátí tomuto soudu k dalšímu řízení.

Mgr. Iveta Pospíšilíková
ředitelka Odboru druhostupňového rozhodování VZ

Obdrží:
Nejvyšší správní soud, Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno

Přílohy:
Správní spis vedený pod sp. zn. ÚOHS-S0186/2017/VZ